

SAHARA REEKS

2. Bloedhond in die Sahara

Sandbergh Beyers

BLOEDHOND IN DIE SAHARA

DEUR

SANDBERGH BEYERS

NONNIES BOOK EXCHANGE
CNR. BASHEE & ZAMBEZI STR.
THREE RIVERS VEREENIGING
423-5938

SEBRA BOEKE

In Groot Brittanje gedruk vir
SEBRA UITGEWERS (EDMS) BPK.

301 S.A.C.T.A.—Gebou

Breestraat

JOHANNESBURG

Dit is nou net mooi op die middag as die streep Arabierse ruiters by die Arabiese hoofleër aansluit wat benoorde die uitgebrande vesting El Kwatra saamtrek.

As dit bekend word dat die Arabiese leier Abdoel el Noehas by die geselskap is, is die opgewondenheid byna onkeerbaar, want Noehas het uit ballingskap in Egipte teruggekeer om die opstandige stammeling in hul opstand teen die Franse besetters te lei.

Die Arabiere maal om hom en hulle baklei in hul pogings om net die soom van sy goud-borduurd kled aan te raak.

Hierdie Arabiese oorlogsleier is 'n indrukwekkende man, rysig en breed en sterk, met 'n moedige gesig. Hy is net die man om die verset te lei om die vervloekte Franse oor die see terug te gooi na waar hulle behoort.

Hulle het 'n tent opgeslaan en alles gereed gemaak om hul leier te ontvang en nou veg 'n aantal ruiters 'n pad deur die skreeuende, opgewonde menigte skoon sodat Noehas pasja kan deurgaans na die donker koelte van die tent.

Hy klim stadig van die perd af, met 'n deftigheid, en hulle lei sy uitnemende dier weg en hy gaan die tent binne om die eerbetoon van die plaaslike sjeiks te gaan ontvang.

Noudat hierdie koninklike figuur uit hul middel verdwyn het, spits hulle hul aandag op die res van die geselskap toe.

Onder die skerp-ogige lyfwagte wat van hul perde afklim en wat hul leier seshonderd myl oor die woestyn begelei het, sien hulle 'n man wat g'n Arabier is nie. Oë vernou in die woestynson en hulle staar na hom, verbaas, agterdogtig, oorbluf.

Hy is 'n lang, rankerige, maar stewige man en hy sit in die saal met dieselfde gemak as hierdie woestynruiters wat feitlik op perde groot word.

Hy sit daar op sy dooie gemak, hoewel hy die mondering dra van die bitter vyande van die Arabiere.

Hy is 'n soldaat van die Vreemde Legioen. Sy mondering is vuil en geskeur, maar vir almal is dit duidelik dat dit die verbleikte blou mondering van die Vreemde Legioen is.

Sy broek is nog meer verweer as die uniform, maar vir elkeen is dit duidelik dat dit 'n broek is wat uitgereik word as deel van die mars-uitrusting van die Vreemde Legioen.

Die Arabiere wat hier om die tent van hul leier saamdrom, bekyk hierdie vreemdeling wat so doodluiters is en daar kom 'n woede in hul oë. Hy is bepaald 'n vlugteling wat die leier iewers in die woestyn opgetel het. Natuurlik sal hy vroeër of later moet sterf soos die geval is met al hierdie Franse honde.

Maar nou bemerk hulle iets wat 'n swye oor hulle bring en wat hulle onder mekaar laat fluister. Hulle verstaan meteens dat hierdie man nie 'n gevangene is nie, want gevangenes dra gewoonlik nie Lebel-gewere dwars oor die saalknoppe nie en nog minder swaar rewolwers aan hul heupe.

Hierdie ding kan hulle darem nie kleinkry nie en as die eerste verbasing oor is, skreeu hulle met hul hoë stemme vrae teenoor die geleide uit. Die antwoorde wat hulle kry, maak hulle weer stil. Hulle verneem van die geleide dat hierdie soldaat nie 'n gevangene is nie. Hy het uit sy eie vrye wil saam met die geselskap gekom en Noehas pasja self het gesê dat geen man 'n haar op die kop van hierdie vreemdeling mag aanraak nie.

Nietemin dink hulle aan hom as 'n renegaat. Hy is 'n verraaier soos so baie soldate van die Vreemde Legioen in hierdie ondraaglike wêreld en hulle draai met veragting hul rugte op hom. Hulle begin liever praat oor die volgende fase van hul rebellie hier diep in die woestyn.

Dit lyk of hierdie lang soldaat hom nie aan die gebabbel van die Arabiere steur nie en asof hy hul veragting nie eens agterkom nie. Hy het van sy perd afgeklim en veeg met sy hande oor die dier se beswete boude en dan stoot hy sy vingers deur die maanhaar en hy is dood op sy gemak.

Hy is op goeie voet met die lede van die spesiale geleide wat Noehas pasja oor die woestyn gebring het en hulle gaan almal in 'n kring sit en eet van hul harde swart brood, hulle eet dadels en gedroogde vye en komkommers wat van die plaaslike manne vir hulle gebring het.

Hulle noem hom Tex en hierdie woord klink snaaks uit hul monde en wanneer hy op hul taal praat, klink dit snaaks, want hy praat bietjie deur sy neus en jy hoor hy is 'n Amerikaner.

Na 'n rukkie word daar gesê dat Noehas pasja en sy hoofde 'n woordjie met die vreemde soldaat wil wissel.

Tex staan stadig uit die hete woestynsand op, klap sy broek skoon en loop dan half sleggend met sy swaar stewels na die groot tent toe.

Hulle het die tent nou ooggemaak, nà die eerste ontmoeting met die hoofde, sodat almal wat belangstel, kan luister na die konferensie van hul leiers, omdat dit die gewoonte onder die Arabiere is.

Nou sien Tex die groot tent wat ooggemaak is en wat skaduwee gee net aan die vernaamstes onder hulle wat daar vergader is. Daar lê kleurryke tapyte oorgesprei en op hulle sit die Arabiese hoofde bene-oormekaar, met hul wit hoofbedekkings op, met die goubalkies daaraan wat hul rang aandui. Hulle is kleurryk uitgevat en dit alles verleen kleurrykheid aan die agtergrond van die tent wat van bokvelle gemaak is.

Bo die tent wapper die vaandel van die Arabiese leër en dit gee 'n half opgewekte aansyn aan alles hier onder die diep-blou woestynlug waarin die son hang.

Voor die hoofde sit sowat honderd Arabiere plat in die sand en hulle is toeskouers wat aan die besprekinge kan deelneem as hulle lus het. Oral sien Tex hoedat bruin

oë hom dophou, hy sien bruin bebaarde gesigte wat na hom opgedraai is en hy loop versigtig oor hul bene heen en nou staan hy voor die leiers wat daar so gemaklik op die duur tapyte sit.

Noehas pasja groet hom ewe vriendelik. Noehas het die ryk, glimmende baard van 'n man in sy fleur—'n aantreklike man en hy weet dit. Hierdie is die eerste keer dat Tex, van die Vreemde Legioen, die kans kry om met Noehas te praat, want hy het maar gisteraand by die geselskap aangesluit.

Nadat Noehas hom gegroet het, gaan Tex voor die gashere in die sand plat sit, net soos die Arabiere. Al die hoofde kyk met spanning na hom, want dit is buitengewoon om 'n vyand tussen hulle te hê.

Noehas pasja sê beleefd: "Dit is die begeerte van ons volk dat u ons sal help teen die vyand wat ons haat."

Tex sê daar nie 'n woord op nie.

"Drie nagte gelede," gaan Noehas voort, "het hulle die pos El Kwatra, van die Franse Vreemde Legioen aangeval. Almal binne die vesting is gedood en dit is afgebrand, soos ons vandag gesien het."

Tex luister maar beleefd. Tot groot hoogte het hierdie hoofman gelyk, maar darem nie heeltemal nie. Tex weet beter, want hy was self in hierdie vesting toe dit aangeval is—inderdaad was hy in 'n sel opgesluit toe die verraad van 'n paar Legioen-soldate dit vir die Arabiere moontlik gemaak het om deur die hoofpoort binne te kom en met die verdedigers, wat geslaap het, bloedige skoonskip te maak.

Gedurende die gevegte was hy gelukkig om oor die muur te ontsnap. Die geluk het hom verder bevoordeel toe hy byna onmiddellik na sy ontsnapping oor die muur, in staat was om 'n Arabier uit die saal te gooi en 'n perd in bande te kry. Met hierdie dier het hy na die suide gevlug.

Nee, almal in daardie fort is nie gedood nie—dit weet Tex.

Byvoorbeeld, die klein Fransmannetjie Le Clerq is nie

gedood nie. Ook Petrie, 'n laksman se assistent uit Marseille, is nie gedood nie. Ook die dwerg Quelcos het vry gekom. Hy is maar net die helfte so groot soos 'n normale man, maar twee keer so wreed soos 'n verwerde laksman. Dan is daar Trane, die man met die leepoë en die Bulgaar, met sy vrot tande en sy skokkende humeur, wat ook nie onder die Arabiese kromsabels omgekom het nie.

En dan, die ergste van alles, die Meisie, wat soos 'n vrou lyk, met bloesende wange, maar wat van binne verrot is, het ook weggekom.

In daardie bloedige nag was hulle almal in die vesting El Kwatra, maar hulle het almal met hul bas ongeskonde daarvan afgekom. Want dit is hulle wat die vesting aan die vyande van Frankryk oorgelewer het. In die nag, toe hulle moes brandwag staan, het hulle—soos hulle afgespreek het—die groot hoofpoort oopgemaak en die bloeddorstige Arabiere soos 'n vloed laat binnekom. Die Legioensoldate wat hul kamerade op die borswerings vertrou het, is vermoor, baie nog voordat hulle in die groot, wit slaapsale uit die beddens kon spring.

Dit is dinge wat Tex weet. En nou dink hy daaroor na en hy weet hierdie renegate en verraaiers sal vir hul verraad beloon word. Die Arabiere sal hulle ongestoord laat deurglip na die een of ander hawe waarvandaan hulle na Europa kan skeepgaan waarna hulle so hunker. Hulle reis natuurlik onder die beskerming van Arabiese ruiters en ongetwyfeld staan hul sakke bak van goud.

Ja, dink hy, partykeer betaal misdaad, hoewel hierdie die skokkendste misdaad is waarvan hy weet.

Die son brand op die bruin, kalm gesig van hierdie man uit Texas terwyl hy sit en dink aan die bloedige gebeurtenisse van daardie vreeslike nag. Hy laat die sand deur sy lang, beenderige vingers gly terwyl Noehas pasja kalm en vol vertrou sit en beduie wat hulle van Tex nodig het. Noehas pasja, die verbanne rebelleier wat nou weer tussen sy mense is, is baie seker dat wat hy begeer, uitgevoer sal word.

“Voordat daardie ellendige Franse fort vernietig is, het ons dapper manne al die wapens en ammunisie verwyder,” praat Noehas pasja. “Onder die wapens is vier masjiengewere. U, o Legioensoldaat, sal my strydery onderrig in die gebruik van daardie dodelike wapens.”

By die aanhoor van hierdie woorde tel Tex sy kop vinnig op. Hy het sit en dink aan die oase Bir Khoela, sestig myl besuide hulle. Want by hierdie oase is sy vriende—Bonaparte, wat gewond is sodat hulle daar moes skuiling soek, die Planmaker, die man wat vir alles ’n uitweg het en Pronker, die man wat hierdie bynaam gekry het omdat hy so ’n slonspot is.

En dan is daar die meisie. . . .

Met ’n vreemde helderheid in sy stem en met ’n stewigheid daarin, sê Tex:

“Ek sal nie ’n salige siel leer hoe om met masjiengewere te werk nie.”

Noehas pasja se aantreklike bruin gesig, verloor nie die glimlag nie, maar die toon in sy stem word meteens net bietjie te hartlik.

“Gisteraand het jy verlov gevra om saam met my geselskap te reis. Ek het jou veilige geleide beloof omdat jy die lewe van een van ons gered het.” Die indrukwekkende kop staan ’n bietjie skeef. “Dit sal gedoen word, ondanks wat jy nou net gesê het. Maar daar is heelwat wat my benuut maak, O Westerling. Ek het dit in my kop gekry om te weet watter sending jy besig is om uit te voer.”

Daarom vertel Tex hulle toe—al daardie wagtende Arabiere.

Hy praat stading en kalm.

“Ek het by die Vreemde Legioen aangesluit nie om daarin skuiling te soek, of om van die gereg af te ontvlug, of omdat ek ’n slegte vrou het nie. Dit is ook nie omdat ek in oorlog belangstel nie. Daarvan het ek oorgenoeg gehad toe ek in Noord-Afrika teen die Duitsers en Italianers geveg het.

“Ek het gereken dat die woestyn stil is, dat ek net garnisoendiens sal moet doen en dat daar nie gevegte sal wees nie.”

Hy swaai sy hand in die rigting van die rye tente, die kamp van die aangroeiende Arabiese leër en sê:

“Ek het nie geweet dat Arabiese nasionalisme so gou weer na die wapens sou gryp nie.”

’n Bebaarde ou veteraan sê grommend:

“Ons sal altoos na die wapens gryp solank die vervloekte Fransman ons regeer—nooit sal daar vrede wees voor ons vry is nie. . . .”

’n Woedende instemming kom van hulle wat daar vergader is.

Tex wag totdat die ruising van die stemme bedaar het en dan vertel hy sy verhaal verder.

“Ek het met ’n doel by die Legioen aangesluit. Dit is om ’n man in hande te kry wat dinge gedoen het wat geen man met ’n hart, behoort te doen nie. Hy het my broer en ’n duisend man uit my land gedood.”

Tex voel hoedat sy vuiste saamkrimp, hoewel baie reëns al geval het vandat daardie skokkende misdaad gepleeg was.

“Hy was ’n generaal in die Duitse leër wat hier in Noord-Afrika geveg het. Toe die Geallieerde leërs die Duitsers hier uit Noord-Afrika begin terugdryf het, het hierdie generaal iets gedoen wat die hele wêreld geskok het. Hy het sy gevangenes vermoor omdat hy bang was dat hulle weer teen hom sou veg. Hy het hulle op ’n skandelige manier vermoor. . . .”

Maar Tex gaan nie in op die misdaad van generaal Herman Sturmer nie—hoedat die manne in ’n steengroef in die woestyn aangehou is en hoedat Sturmer vragmotors op die kant van die gat getrek het en die dodelike uitlaatgas met rubberpype tussen die slapende manne ingelei het. Hy vertel nie hoedat party van die gevangenes—waaronder ook sy broer—wakker geword het en toe deur masjiengewere plat geskiet is nie—op bevel van Sturmer.

Tex gaan voort en sy stem is nou weer heeltemal kalm:

“ Ek wil daardie man opspoor en hom na my eie land toe neem sodat hy daar verhoor kan word vir sy misdaad. Jarelank is gemeen dat hy dood was, maar toe het hulle begin fluister dat ’n Duitse offisier met die naam Sturmer in die Franse Vreemde Legioen is. Die Legioen het ontken dat dit dieselfde Sturmer is, maar dit is hul gewoonte om dinge van hierdie aard te ontken. Dit is die man wat ek soek. Die bloed van my broer is op sy hande.”

As ’n man eers by die Vreemde Legioen aangesluit het, is sy verlede begrawe en vergeet. As die Franse na ander lande moet luister en elke keer ’n man moet uitlewer as daarom gevra word, sal hul Vreemde Legioen heelwat kleiner wees as wat hy is.

Sturmer is in die Legioen en blykbaar kan niemand hom daar uitkry nie.

“ Ek het by die Legioen aangesluit in die hoop om hierdie man te vind. My plan is om hom te vang en hom uit die land te smokkel—dit is die enigste manier.”

Noehas pasja trek sy wenkbroue omhoog by die aanhoor van hierdie grootpraterij van die lang man wat daar in die sand voor hom sit.

“ Ek het hom ontmoet—hy is die leier van die partygangers in hierdie woestyn. . . .”

Daar is ’n beroering en ’n hyging gaan uit die skare op by die aanhoor van hierdie woorde.

Want hierdie partygangers kap koppe af en omdat hulle daarvoor goed betaal word, gee hulle nie veel om wie se koppe hulle afkap nie.

Frankryk hou hierdie partygangers Arabiese renegate aan om deur die woestyn rond te dwaal en drosters uit die Vreemde Legioen op te pik. Hulle bring nooit gevangenes in nie. Hulle bring net die kop en die uitkenningsplaatjie met die soldaat se nommer daarop terug. Dit is al.

Daar word gesê dat hulle selfs Arabiere se koppe afkap

en hulle dan saam met gesteelde uitkenningsplaatjies inlewer.

“ Ek het saam met ’n paar vriende van my probeer om hierdie man uit die land te neem, maar hy’t ontsnap. Hy’t ontsnap oor die verraad van een van my kamerade wat ek vertrou het.” Hy trek sy hoekige skouers op. “. . . Maar ek reken hierdie vent Sturmer is maar nog iewers hier in die woestyn. Ek het nog nie sy spoor gelos nie.”

Noehas pasja het die groot, lenige Amerikaner nog steeds straf dopgehou en hy meen dat hierdie man nie van dieselfde stoffasie is as die gewone Legioensoldaat nie. Een en al kan weinig Legioensoldate Arabiers vlot praat, maar hierdie een praat dit asof hy dit aan moedersknie geleer het. Hierdie is klaarblyklik ’n intelligente man.

“ Hy sal ’n gevaarlike vyand uitmaak,” meen Noehas pasja, maar hy spreek dit nie uit nie.

Hardop sê Noehas:

“ Mag Allah met jou wees. ’n Man moet die bloed van sy broer wreek.”

Die goedkeuring kom dreunend uit baie monde. ’n Oog vir ’n oog en ’n tand vir ’n tand, so meen hulle. Dit is die filosofie van hierdie woestynmanne.

Die Arabiese leier hou sy helder, fonkelende oë op die soldaat voor hom. Tex, wat al in ’n harde skool geleer het om mense te verstaan, weet dat hierdie Arabiese leier hom dinge wil laat doen waarvoor hy, wat Tex is, nie uitgeknipt is nie en wat hy ook glad nie in die mou voer nie.

Daarom praat Tex weer, met ’n beslistheid, om dinge nog verder op te klaar. Hy sê: “ Hoewel ek uit die Legioen weggeloop het, sal ek nie teen my voormalige kamerade veg nie. Ek sal u ook nie help met inligting oor hoe om daardie masjiengewere te werk wat u afgeneem het nie. . . Dit is twee dinge wat ek nie sal doen nie. . . .”

Daar is een sjeik wat rusteloos rondskuif terwyl Tex praat. Hy kyk op ’n gemene, humeurige manier na die Amerikaner. En Tex het dit raakgesien.